

Birkeligheden ikke er nær saa stærk til at fortsætte med den Begunstigelse som tidligere. Jeg begrundet det ved Breve, jeg allerede har modtaget, idet jeg for det Første tror, at det vil blive uanselig for en hel Del Gaardmænd at faae Konverteringen til lavere Rente, idet nemlig de fleste større Pengeinstituter og Pengemænd helst ville laane deres Penge ud i større Summer, og det er først efter at de ikke kunne faae Prioriteter gode nok, at de komme til os Andre med Tilbud om at laane den Slags Penge, som vi ønske. Det er derfor, jeg vil bede et godt Ord for, at Ministeren ikke vil sætte sig saa stærkt imod, at Loven fik et Mars Varighed til, derved bliver det alligevel en simpel Seilighedslov, og Ordene i § 1 ville altid blive de samme. Er der ikke Noget, som faar Vettelse eller paa anden Maade bedre Prioriteter, saa vil det ikke gjælde, selv om det staar et Aar længere. Jeg skulde derfor meget anbefale, om man kunde blive staaende ved, hvad Udvalget har indsat. Jeg tager nu det Vædringsforslag tilbage, som jeg optog før.

Formanden (Berg): Vædringsforslag Nr. 1 udenfor Betænkningen til § 1 er atter taget tilbage, maa jeg spørge, om Noget optager det?

Sage: Jeg optager det.

Clausen: Jeg tror, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (B. Holm) ikke har ganske Ret, naar han mener, at den Bestemmelse om de 3 Maaneders Frist til Indlevering ikke vil faae nogen Betydning for Landet. Jeg har begjæret Ordet for at oplyse, at, efter at man er bleven bekendt med Udvalgets Betænkning, har der reist sig en Del Tvivl i Landet om denne Bestemmelse. Jeg har nemlig for et Dieblid siden modtaget en Skrivelse fra et af de største Sagførerfirmaer paa Volland = Falster, Overretsagsfører Andresen i Nykjøbing. Han gjør netop opmærksom paa, at den Bestemmelse vil, som han mener, være meget betænkelig overfor den Nytte, Loven skulde gjøre. Maaſte jeg med den høitærede Formands Tilladelse maa tillade mig at oplæse 5 à 6 Linier af denne Skrivelse. Han skriver saaledes: „Jeg tillader mig at henlede Opmærksomheden paa, at den Bestemmelse — altsaa den om de 3 Maaneders Frist for Indleveringen — i mange Tilfælde vil gjøre det umuligt for Gaantagerne at faae Nytte af Loven. Jeg har f. Ex. allerede for Maaneder siden for Folk herovre stiftet nye Laan for at benytte den gunstige Kurs for Kreditforeningsobli-

gationer, medens de ældre Laan, som skulle indfries, først ville blive modtagne af Kreditorerne for disse, dels til 11te Juni og dels til 11te December Termin, og jeg forbereder for Tiden Konverteringer, ved hvilke der er Udsigt til, at enkelte af de Laan, som skulle indfries, først ville blive modtagne af Kreditor til Juni Termin 1888 paa Grund af de i Obligationerne for offentlige Penge indeholdte Opsigelsesbestemmelser“. Det ses altsaa, at man har en meget alvorlig Betænkelighed ved den Bestemmelse, og jeg tvivler ikke om, at denne Mand har et stort Kjendskab til disse Forhold, da det Firma, han staar som Indehaver af, for en stor Del bestjæftiger sig med Omsætning af Pengeforhold. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at den sidste Sætning af, hvad han skriver, forudsætter ogsaa, at Ministerens Underødringsforslag vil være temmelig uheldigt. Smidertid haaber jeg, at den høitærede Minister vil stille sig gunstig til, at Loven udstrækkes sig over et længere Tidrum, i Fald det anses for nødvendigt, saa det skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg skal kun henstille disse Betragtninger, som ere fremkomne fra denne Mand, til Udvalgets nærmere Overveelse. Men han tilføjer en Slutningsbemærkning, som jeg ogsaa skal tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa. Han spørger: Kunde man ikke i saadanne Tilfælde lade en Erklæring fra Kreditor om først at ville modtage Kapitalen til den senere Termin træde i Stedet for Obligationens Indlevering til Udslettelse? Det er jo et Spørgsmaal, der maaſte kunde tages under Overveelse, og jeg har kun forlangt Ordet for at henlede Opmærksomheden paa, at der allerede ude i Landet, efter at man har modtaget Udvalgets Betænkning, er kommet alvorlige Betænkeligheder til Stede ved denne Bestemmelse, som Udvalget har sat ind om de tre Maaneder.

Sage: Hovedspørgsmaalet dreier sig jo om disse tre Maaneder, og jeg tillod mig derfor at optage dette Vædringsforslag igen, for at Spørgsmaalet, hvad ogsaa de Bemærkninger, der kom fra den ærede sidste Taler, vil bidrage til, hvorfor jeg tror, at man maa være tilfreds med dem, kan blive alfidig drøftet, inden vi tage Bestemmelse. Jeg maa for det Første bemærke, at jeg ikke er ganske enig med den ærede Ordfører (B. Holm) i hans Svar til det ærede Medlem fra Mariager (Schjøth), thi jeg tror, at det beroede paa en Misforstaaelse af, hvad det ærede Medlem fra Mariager har sagt. Opfattelsen er jo den, at man ved at bestemme tre Maaneder som yderste Frist